

РЕШЕНИЕ

№ 2828

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12079** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 46, ал.5 ЗОС.

Производството по делото е образувано по жалба от Х. В. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. М. срещу Заповед № РИВ21-РД-66-10/03.11.2021 г. на кмета на СО-район И., с която е прекратено наемното правоотношение, възникнало със Заповед № РД02-01-6/10.04.2006 г. на кмета на СО-район Изгрева, за настаняване на жалбоподателя И. и членовете на неговото семейство в общинско жилище, находящо се в [населено място], ж.к Д., бл. № 3А, вх. 1, ет.1, ап. 5, състоящо се от две стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 66,78 кв.м.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на административния акт, като издаден в противоречие с материалноправни норми и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излага съображения за това, че заповедта е издадена без да е направен подробен анализ на ежемесечните задължения за консумативни разноски и техния размер. Посочва, че изцяло платени са разходите за ел. енергия и за поддръжка и управление на ЕС, а останалите са заплатени частично, тъй като претендираните суми от [фирма] и [фирма] са неправомерно завишени. Посочва, че не е спирал плащането за повече от три месеца. Излага твърдения за това, че е инвалид, с 80% трайно намалена работоспособност, а съпругата му със 100% ТНР. Дъщеря му е ученичка в 12 клас, но също е с 50% ТНР. Той е единствения работещ като помощник готвач в детска градина и му е трудно да се справя със

задълженията си. Има големи разходи за лечение на членовете на неговото семейство. Счита, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, тъй като не е извършена проверка на задълженията, както и не са му давани указания да представи справка от работодателя си и извлечение от сметката му, от които ще е видно, че плащания за погасяване на задълженията са правени. Освен това посочва, че той и семейството му са лица с жилищна нужда и изваждане от жилището им посред зима, без достатъчно доходи за живот и лечение, е в противоречие с процесуалния закон. Моли за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Посочва, че през целия период от 2011 г. до 2021 г. не е налице неплащане на консумативи. Претендира разноски по представен списък. Възразява срещу претенцията за присъждане на разноски от жалбоподателя.

Допълнителни съображения за незаконосъобразност на акта излага в представени писмени бележки на 07.04.2022 г.

Ответникът - кмета на СО, район „И.“, е депозирал административната преписка относно оспорената заповед.

Чрез юрк. П. е взел становище по жалбата, в което я счита за неоснователна. Посочва, че жалбоподателят не е погасявал задълженията си за много повече от 3 месеца, а именно 10 години за периода от м.07.2011 г. до м.01.2021 г. За този период има неизплатени задължения към [фирма], както и към [фирма]. За тези задължения жалбоподателят е уведомен от ответника няколко пъти. Поканен е също доброволно да погаси задълженията си. Посочва, че жалбоподателя не е представител доказателства за плащане на задълженията. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД 02-01-6/10.04.2006 г. на кмета на СО-район „И.“, жалбоподателят и членовете на семейството му са били настанени в общински имот, представляващ апартамент, състоящ се от две стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 66,78 кв. м., находящ се в [населено място],[жк], жилищен блок № 3А, вх. 1, ет. 1, ап. № 5.

На основание настанителната заповед, жалбоподателят Х. И., е сключил договор за наем на общинския жилищен имот от 25.04.2006 г. С т.П. 5.3 от договора, наемателят се е задължил да заплаща редовно всички консумативни разходи, свързани с ползването на жилището. В т.V.7.1 е разписано, че договора се прекратява поради неплащането на наемна цена или на консумативни разходи за повече от 6 месеца. Подписан е и приемо-предавателен протокол за предаване на жилището.

Видно от АЧОС № 2960/13.06.2016 г., ап. 5, находящ се в [населено място],[жк], жилищен блок № 3А, вх. 1, ет. 1 представлява частна общинска собственост.

На основание писмо от СО-район И., жалбоподателят е открил партиди на свое име в [фирма], [фирма] и [фирма].

Видно от предоставена от [фирма] справка от 04.10.2021 г., към 29.09.2021 г. жалбоподателят Х. И. има задължения за топлинна енергия и дялово разпределение на

топлинна енергия за периода от м. 07.2011 г. до м.08.2021 г. в размер на 2850,28 лв. Задълженията към [фирма] на И. са в размер на 2 293,93 лв., но от справка не може да се установи периода, за който се дължат.

Съгласно издадена справка от СО-район И., за 2021 г. жалбоподателят няма неплатени наемни вноски за общинското жилище.

До жалбоподателят е изпратено уведомително писмо, с рег. № РИВ21-ГР94-315/10.03.2021 г. от кмета на СО – район „И.“, с което И. е уведомен, че за периода м.07.2011 г. – м.01.2021 г. има неизплатени финансови задължения към [фирма] в размер на 2 045,01 лв. (главница по данни от справка на [фирма]) и по данни към 28.02.2021 г. в размер на 58,70 лева, както и са налични две съдебни дела за задължения в размер на 1 029,83 лева и 1 109,10 лева към [фирма]. С писмото е поканен в едномесечен срок от уведомлението, доброволно да погаси задълженията и да представи документ, удостоверяващ плащане или сключено споразумение за разсрочено плащане на дължимите суми към двете дружества, както и документ за платена такса към Етажната собственост. Писмото е получено от И. при отказ, но датата на получаване не се чете.

На Х. И. е изпратено и уведомително писмо, изх. № РИВ21-ГР94-735/03.09.2021 г. от кмета на СО – район „И.“, с което същият е уведомен, че за периода м.07.2011 г. – м.01.2021 г. има неизплатени финансови задължения към [фирма] в размер на 2 751,06 лв. (главница по данни от справка на [фирма]) и по данни към 31.07.2021 г. са налични две съдебни дела за задължения в размер на 1 029,83 лева и 1 109,10 лева към [фирма]. Отново му е предоставен последен едномесечен срок от получаване на уведомлението да погаси задълженията и да представи документ, удостоверяващ плащане или сключено споразумение за разсрочено плащане на дължимите суми към двете дружества, както и документ за платена такса към Етажната собственост. Писмото е получено от жалбоподателя на 08.09.2021 г.

Видно от документите, съдържащи се в преписката е, че жалбоподателят е имал неплатени задължения, както към [фирма], така и към [фирма] в различни периоди, предхождащи 2021 г., датата, на която е изпратено посоченото по-горе писмо. Представени са уведомителни писма за наличните задължения от 2012 г., 2013, 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2020 г. Също така са представени документи, удостоверяващи плащания на част от тези задължения, както и видно от документите, жалбоподателят се е възползвал от правото си на разсрочване на задълженията, поради влошено здравословно състояние, пречещо му да изплаща дължимите суми.

На основание посочените по-горе документи, служител при ответника изготвил доклад с рег. № РИВ21-ВК66-787/01.11.2021 г. до кмета на СО-район „И.“, с който, след посочване на установените задължения, е предложил договора за наем между СО-район „И.“ и Х. И. да бъде прекратен поради неплащане на наемна цена или консумативните разноски за повече от три месеца, съгласно чл. 46, ал.1, т.1 ЗОС. В доклада са посочени наличните задължения на И., а именно към [фирма] в размер на 2 850,28 лв. за периода м.07.2011 г. – м.01.2021 г., към [фирма] са налични две задължения съответно от 1029,83 лв. и 1264,10 лв. към 30.09.2021 г., както и не е представен документ за заплатени такси към ЕС.

Със Заповед № РИВ21-РД66-10/03.11.2021 г. на кмета на СО, район „И.“, е прекратено наемното правоотношение между жалбоподателя Х. И. и ответника, възникнало на основание Заповед за настаняване № РД 02-01-6 от 10.04.2006 г., с която жалбоподателя е настанен в общинско жилище, находящо се в [населено място],

ж.к Д., бл. № 3А, вх. 1, ет.1, ап. 5, на основание чл. 46, ал.1, т.1 ЗОС. Посоченото основание е чл. 46, ал.1 ЗОС и чл. 33 ал. 2 от НРУУРОЖТСО, а именно неплащане на консумативни разноски за повече от три месеца.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 16.11. 2021 г. лично.

Жалбата е подадена на 29.11.2021 г. пред административния орган.

По делото жалбоподателят представи служебна бележка № 70/24.01.2022 г., издадена от детска градина № 49 „Р.“, от която е видно, че И. има удържани суми по изпълнително дело по описа на ЧСИ, за периода м.01.2021 г. до м.12.2021 г. Със съобщение вх. № 396/26.01.2022 г., изпратено от ЧСИ до район И., ответникът е уведомен, че е вдигнат наложения заповор върху трудовото възнаграждение на И. по изпълнително дело № 1218/2020 г.

Представени са фискални бонове от 14.12.2021 г., от които се установява, че И. е заплатил задължения към [фирма] в размер на 1566,80 лв., в това число и съдебни разноски в размер на 1049,84 лв.

Представена е справка за образувани изпълнителни дела № 3897z9ntz1 с изх. № 4346/28.01.2022 г., от която е видно, че срещу Х. И., в качеството му на длъжник, към 28.01.2022 г. има регистрирани четири изпълнителни дела за парични задължения.

Видно от Служебна бележка изх. № 74/02.02.2022 г., издадена от ДГ № 49 „Р.“, където работи жалбоподателя, на последният ежемесечно са удържани суми от трудовото му възнаграждение, за периода 01.01.2011 г. до 31.12.2021 г. вкл. по наложени заповори от ЧСИ. Със съобщение вх. № 837/01.09.2020 г., изпратено от ЧСИ до ДГ № 49 „Р.“, работодателят е уведомен, че е вдигнат наложения заповор върху трудовото възнаграждение на И. по изпълнително дело № 8945/2016 г.

Със съобщение изх. № 77472/29.06.2016 г., изпратено от ЧСИ до ДГ № 49 „Р.“, работодателят е уведомен, че е вдигнат наложения заповор върху трудовото възнаграждение на И. по изпълнително дело № 084/2012 г. Също е вдигнат и заповора по изпълнително дело № 437/2011 г.

Видно от молба от [фирма] до Б. Б. ЧСИ, Х. И. е погасил дължимите към [фирма] суми по изпълнително дело № 449/2019 г. на каса на 14.12.2021 г. Поради това и е прекратено изпълнително дело срещу него.

С писмо от ЧСИ С. Я. до Х. В. И., с изх. № 3363/24.01.2022 г., жалбоподателят е уведомен, че е приключено изпълнителното производство № 3363/2020 г. срещу него.

С Решение на СРС, ГО, 33-г и състав по гр.д. № 21808/2017 г., влязло в сила, претенцията на [фирма] срещу Х. И. да заплати на за неизплатени суми за потребена вода за периода 11.10.2008 г. – 10.12.2016 г. е отхвърлена.

Видно от представени разписки от И. пей, жалбоподателят е заплащал задълженията си към [фирма] за периода 2020 г. – 2021 г., вкл. и за м.01.2022 г.

Видно от касови бележки за заплатени суми към [фирма], И. е изплатил задълженията си към дружеството за 2020 г. и 2021 г.

С писмо от [фирма] рег. № Г-3158/09.03.2022 г., жалбоподателят е уведомен, че поради неплащане на задължения към дружеството, срещу него има образувани пет съдебни преписки. По три от тях дължимите суми са изплатени, по една е постъпило частично плащане, а по последната няма постъпили плащания.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1

от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РИВ21-РД66-10/03.11.2021 г. на кмета на СО, район „И.“, с която е прекратено наемното правоотношение между жалбоподателя Х. И. и ответника, възникнало на основание Заповед за настаняване № РД 02-01-6 от 10.04.2006 г., с която жалбоподателят е настанен в общинско жилище, находящо се в [населено място], ж.к Д., бл. № 3А, вх. 1, ет.1, ап. 5, на основание чл. 46, ал.1, т.1 ЗОС. Заповедта представлява подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт. Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспорената заповед е издадена от кмета на СО-район „И.“, на основание чл. 46, ал.1 ЗОС. На основание чл. 46, ал. 2 изр.1 ЗОС и чл. 33 ал. 2 изр.1 от НРУУРОЖТСО, наемното правоотношение се прекратява със заповед на органа, издал настанителната заповед. Доколкото това е кмета на СО-район „И.“, то и той е компетентния орган да прекрати това наемно правоотношение. Предвид на това, обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган. По този начин не е налице отменителното основание на чл. 146, т.1 АПК.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, като е посочен издателят на заповедта, адресатът, правното и фактическото основание за издаване на заповедта. В заповедта са изложени мотиви, които достатъчно ясно отразяват причините за волята на органа за прекратяване на настаняването, а именно неизпълнени на договорни задължения за заплащане на консумативни разноски за повече от три месеца. В мотивната си част, ответникът е препратил към доклад рег. № РИВ21-ВК66-787/01.11.2021 г. И от доклада и от заповедта е ясно, че причината да бъде прекратеното наемно правоотношение е неплащане на консумативни разноски за повече от три месеца. А в доклада са доразвити мотивите, като е посочен периода, за който не са плащани разноски, дружествата, към които са налични задължения и размера им, а именно към [фирма] в размер на 2 850,28 лв. за периода м.07.2011 г. – м.01.2021 г., към [фирма] са налични две задължения съответно от 1029,83 лв. и 1264,10 лв. към 30.09.2021 г., както и не е представен документ за заплатени такси към ЕС. Такова препращане към мотивите на друг, предхождащ издаването на процесния, не е непознато в практика, същото е допустимо и с него се цели процесуална икономия. Когато органът е възприел мотивите на актовете, с чието издаване се подготвя издаването на административния акт, няма пречка в този акт да се препрати към мотивите, съдържащи се в друг акт. В този смисъл, съдът приема, че процесната заповед е мотивирана от правна и фактическа страна.

Настоящият съдебен състав приема, че в административното производство не са били допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да опорочават волеизявлението на административния орган, насочено към прекратяване на наемното правоотношение. Жалбоподателят е бил уведомен за започналото срещу него производство, като са му изпращани уведомителни писма - рег. № РИВ21-ГР94-315/10.03.2021 г., изх. № РИВ21-ГР94-735/03.09.2021 г., както и уведомителни писма за наличните задължения от 2012 г., 2013, 2014 г., 2015 г., 2016

г., 2017 г., 2018 г. и 2020 г. С последните две уведомителни писма, И. е уведомен, че за периода м.07.2011 г. – м.01.2021 г. има неизплатени финансови задължения към [фирма], както и задължения към [фирма] /по две изпълнителни дела/. С писмата му е дадена възможност да изплати задълженията си в едномесечен срок от получаване на съобщенията /последното на 08.09.2021 г./, както и предупреден, че ако не ги изплати в предоставения срок или пък не представи споразумение за разсрочено плащане, сключения договор ще бъде прекратен. Предвид изложеното, съдът намира, че не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да водят до отмяната ѝ на процесуално основание, като не са нарушени изискванията на чл. 146, т.2 и т.3 АПК.

По съответствие на заповедта с материалния закон.

За бъде прекратено наемното правоотношение, е необходимо имотът да е общинска собственост, съответно наемателят да го обитава по силата на валиден договор за наем с общината, както и да е изпълнена някоя от изрично изброените хипотези по чл. 46, ал. 1 от ЗОБС, съответно чл. 33, ал. 1 от НРУУРОЖТСО. Не е спорно по делото между страните обстоятелството, че в конкретния случай е изпълнена първата предпоставка, а именно - имотът е общински. Този въпрос не е спорен по делото, а същото се установява и от представения АЧОС № 2960/13.06.2016 г., за ап. 5, находящ се в [населено място],[жк], жилищен блок № 3А, вх. 1, ет. 1 представлява частна общинска собственост.

Втората предпоставка за издаване на заповедта, а именно сключен между страните договор за наем на общинско жилище също е налице. Между страните е наличен договор за наем на общинско жилище, сключен на 19.04.2013 г., въз основа на Заповед за настаняване № РД 02-01-6 от 10.04.2006 г., издадена от кмета на район „И.“ - СО.

Спорът е по отношение наличието на третата предпоставка за издаване на заповедта, а именно наличие на основание за прекратяване на наемното правоотношение на основание чл.46, ал.1, т.1 от ЗОС и чл. 33, ал. 1, т. 3 от НРУУРОЖТСО.

Наемното правоотношение включва като свой съществен елемент задължение на наемателя да заплаща редовно наемната цена по договора и консумативните разноски за наетия имот, видно от договора за наем № НД-06-08/19.04.2013 г. Административният орган е посочил като факти, обосноваващи правно основание на чл.46, ал.1, т.1 от ЗОС, неплатени консумативни разходи за повече от три месеца. Неплащането на консумативни разноски, свързани с ползването на общинското жилище, за повече от три месеца, представлява основание за прекратяване на наемното правоотношение по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗОС. По делото, безспорно се установява, че към датата на издаване на заповедта Х. И. е имал непогасени задължения към [фирма] за периода от м. 07.2011 г. до м. 07.2021 г., като към [фирма] няма текущи задължения, а има две съдебни дела за определени суми. В този смисъл е безспорно, че по отношение на жалбоподателя е налице една от алтернативно установените предпоставки за прекратяване на наемните правоотношения в хипотезата на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗОС – неплащане на консумативни разноски за повече от 3 месеца.

Същевременно жалбоподателя е представил платежни документи /разписки, служебни бележки, касови бележки и др./, от които е видно, че след издаване на процесната заповед, същият е погасил задълженията си към [фирма], както и че редовно изплаща

задълженията си към [фирма], както и погасява стари задължения. Действително към датата на издаването на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение са били налице релевантни задължения за консумативни разноси. На в хода на производството пред настоящата инстанция е установено изплащането на задълженията от жалбоподателя. Вярно е, че тези факти не са били налице към момента на издаване на обжалваната заповед, но следва да се вземат предвид при разрешаването на спора, по аргумент от чл. 142, ал. 2 от АПК. Освен това, са представени доказателства по делото, от които се установява, че [фирма] е пристъпвала към съдебно събиране на вземанията си от жалбоподателя през годините в релевантния период, поради което по наложени запори от трудовото възнаграждение на жалбоподателя са удържани суми. Т.е., налице е макар и по изпълнителни дела, разсрочено събиране на вземанията на жалбоподателя.

Защитимите интереси със заповедта, предмет на съдебен контрол са икономически, а предприетата от ответника мярка за прекратяване на наемното правоотношение е предвидена в ЗОС и преследва предвидена от закона цел. Предвид настоящия случай обаче, тази намеса се преценява от настоящия съдебен състав като непропорционална. Както се установи в хода на настоящото производство, жалбоподателя редовно изплаща задълженията си към [фирма] и [фирма], макар и по изпълнителни дела. Установи се също така, че адресатът на заповедта е настанен в общинското жилище със съпругата си и дъщеря си, като И. е с 80% ТНР, съпругата му със 100% ТНР, а дъщеря му с 50% ТНР, поради инсулинозависим диабет. Преследваната от общината цел - да охрани икономическия си интерес и да събере дължимите суми за консумирана вода и топлинна енергия във връзка с ползването на жилището, би могла да се постигне и по друг, не толкова драстичен за жалбоподателя, съпругата му и непълнолетната му дъщеря начин, а не като го лиши от жилището, в което пребивават. Гарантирането на човешките права и свободи, свързани с правото на личен и семеен живот и жилище, съгласно чл. 8 от Е. са материалноправните предпоставки, с които съдът следва да се съобразява при преценката за законосъобразност на процесната заповед. В случая не е взето предвид тежкото финансово и здравословно състояние на оспорващият и неговите близки. Още повече, че въпреки това състояние, оспорващият изплаща, макар и нередовно, задълженията си към дружествата. Затова с издаването на спорната заповед, в нарушение на посоченото, не е постигнат баланса между конкуриращите се интереси, с което е нарушен принципа за съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. /В този смисъл решение № 11179 от 27.10.2015 г. по адм. д. № 12313/2014 г., III отд. на ВАС, решение № 12494 от 23.11.2015 г. по адм. д. № 4237/2015 г., III отд. на ВАС, решение № 9838 от 14.07.2014г. по адм. д. № 1865/2014 Г., III отд. на ВАС, решение № 14698 от 01.12.2017г. по адм. д. № 8455/2016г., III отд. на ВАС, решение № 102 ОТ 04.01.2018г. по адм. д. № 12350/2016 Г., III отд. на ВАС./

По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

По разноските.

Пълномощникът на жалбоподателя е направил своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 Закона за адвокатурата /ЗА/. Видно от договор за безплатна правна помощ от 26.01.2022 г. процесуалният представител на оспорващият е приел да окаже безплатна адвокатска помощ на

основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. С оглед изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 38, ал. 2 от ЗА са налице предпоставките на адвоката, оказал безплатна правна помощ, да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размера, определен в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. Приложима за случая е разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което Столична община следва да бъде осъдена да заплати на адвокат А. А. М. от САК възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева.

На ответника не се дължат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РИВ21-РД-66-10/03.11.2021 г. на кмета на район „И.“ Столична община, с която е прекратено наемното правоотношение, възникнало със Заповед № РД02-01-6/10.04.2006 г. на кмета на СО-район Изгрева, за настаняване на жалбоподателя И. и членовете на неговото семейство в общинско жилище, находящо се в [населено място], ж.к Д., бл. № 3А, вх. 1, ет.1, ап. 5, състоящо се от две стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 66,78 кв.м.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв. А. А. М., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], п.к. 1000, район „С.“, [улица], вх. А, ет. 2, ап. 8, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана от него безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест /чл. 46, ал.5 ЗОС/.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: